

El paraigua

L'esperança és l'últim que es perd. Però quan encara no fa cent dies que el govern autonòmic valencià popular-regionalista funciona, alguns gestos minen ja els fonaments bàsics de la convivència. Gestos que inviten molt -massa- a la contestació democràtica. Inviten a preguntar-se, desgraciadament, on acaba la segona transició tot just estrenada pel PP.

En una sola setmana, Eduardo Zaplana, president de la Generalitat valenciana, ha acabat amb l'esperança -l'últim que és perd, segons la saviesa popular (de poble, no de partit)- de tots aquells sectors de la societat valenciana que esperaven -cultura democràtica obliga- l'arribada de la segona quinzena d'octubre per a fer un balanç dels 100 dies de govern autonòmic popular. El dietari polític de Zaplana és de terra cremada. Ja no hi ha dubtes sobre el referent polític del president valencià. Prové del centre, s'ha dit sempre amb la clara intenció de presentar-lo com un home que naix políticament amb tant democràtic. Cert, prové del centre, però del centre que va sembrar les llavors de la picabaralla gramatical; del mateix centre que va sembrar de bombes feixistes a domicili la vida de significats demòcrates valencians; de la Unión de Centro Democrático (UCD) que fabricà la transició blava valenciana, aquell centre inspirat per Fernando Abril Martorell i Manuel Broseta, coneguts aleshores a Madrid per "*los azules*". El mateix centre que creà un ambient impune a naixements tan lamentables com el de l'ultradretà Grup d'Acció Valencianista (GAV).

Desfer aquesta herència requereix mostres contundents de voluntat política. Sobretot, després del dia a dia de la setmana passada. Dilluns, el president valencià servia en safata la continuïtat de Vicent Sanz -el que estava en política "*per forrarse*"- al capdavant de la direcció de Recursos Humans de l'ens públic Canal 9. Dimarts, la despertada era amb la retirada per part del Consell valencià de l'autoritat científica en matèria lingüística a la Universitat. Dimecres, el grup parlamentari d'Esquerra Unida-Els Verds abandonava les Corts Valencianes a causa del valencià anti-normatiu usat per Vicent González Lizondo, una normativa secessionista que faria pujar els colors a la cara a qualsevol persona amb un mínim sentit del ridícul. La gota del dimecres la posava la direcció estatal del PP reafirmant Vicent Sanz en el càrrec a Televisió Valenciana. Dijous, Eduardo Zaplana donava total llibertat a Lizondo per usar el valencià secessionista en la "seua" insitució. Divendres es coneix la possibilitat que la llengua valenciana siga assignatura voluntària en el nou curs.

Per si fos poc, fa la sensació que s'ha recuperat la impunitat amb què alguns grupúsculs d'ultradreta es movien en la transició democràtica. Així, el mateix dimecres a la ma-

tinada, el Col·lectiu Vinatea reincidia en el trencament dels vidres de la Societat Coral El Micalet, a València. Una acció reivindicada amb les paraules "Guillem Agulló, traïdor. C. Vinatea". El dijous hi havia programat un acte organitzat per diverses associacions sota el títol "Qui va matar Guillem Agulló?" Recordem que el proper 16 d'octubre comença a Castelló el judici contra els "skin heads" que assassinaren el jove valencià nacionalista i antiracista, mort a Montanejos l'abril de 1993.

Fa la sensació que s'està desplegant un paraigua d'impunitat sota el qual cap aquesta trista herència. Només una actuació política contundent pot fer visible una voluntat política que es fa difícil d'esbrinar a simple vista. Nomenaments com el de Francisco Mora, nou director general de Ràdio 9, amb un passat feixista avalat pels testimonis que parlen en aquestes pàgines, són mostres que desmereixen qualsevol tasca política democràtica.

L'esperança és l'últim que es perd. Però quan encara no fa cent dies que el govern popular-regionalista funciona, alguns gestos minen ja els fonaments bàsics de la convivència. Gestos que inviten molt -massa- a la contestació democràtica. Inviten a preguntar-se, desgraciadament, on acaba la segona transició tot just estrenada pel PP.